

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Milady Horákové 1957/13

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2022, č. j. MV-185145-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 22. 10. 2020 u Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo“) žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“). Žádost byla u ministerstva zapsána pod sp. zn. OAM-14921/TP-2020. Současně žalobce dne 26. 10. 2020 požádal o

udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC. Toto vízum bylo žalobci uděleno s platností do 14. 10. 2021.

2. Dne 13. 10. 2021 podal žalobce u Ministerstva vnitra žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 ZPC. V průběhu řízení o této žádosti ministerstvo zjistilo, že žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu vedená pod sp. zn. OAM-14921/TP-2020 byla zamítnuta; rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 11. 2021. Ministerstvo vnitra proto rozhodnutím ze dne 27. 6. 2022, č. j. OAM-39557-13/DP-2021, žádost žalobce zamítlo a povolení k dlouhodobému pobytu neudělilo podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) ZPC.
3. Odvolání žalobce proti posledně uvedenému rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 12. 2022, č. j. MV-185145-4/SO-2022.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu. V ní uvedl, že řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu bylo vedeno od 13. 10. 2021 do 27. 6. 2022, tedy více než osm měsíců. Podle § 169t odst. 6 písm. a) ZPC bylo ministerstvo povinno rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne jejího podání. Ministerstvo vnitra tuto lhůtu nedodrželo. Dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území má sloužit žadateli k tomu, aby po dobu, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, pobýval na území České republiky legálně. Z postupu ministerstva vnitra je však zřejmé, že tento typ pobytu nehodlalo žalobci udělit a pouze čekalo na výsledek řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu. Tento postup byl nezákonný, ministerstvo mělo v zákonné lhůtě rozhodnout o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce proto splňoval veškeré podmínky. Ministerstvo vnitra tak porušilo většinu základních zásad činnosti správních orgánů. Pokud žalovaná tento postup aprobovala, je nezákonné též její rozhodnutí.
5. Pokud by soud naznal, že rozhodování v této věci je bezpředmětné, neboť řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně skončeno, pak žalobce z opatrnosti uvedl, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobu. Ta byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2022, č. j. 31 A 151/2021-38, zamítnuta. V současnosti je před Nejvyšším správním soudem vedeno řízení o kasační stížnosti žalobce pod sp. zn. 10 Azs 273/2022.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na správní spis a napadené rozhodnutí, které považuje za zákonné a přezkoumatelné. Tvrzení o nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí nesvědčí o nezákonnosti rozhodnutí ministerstva. Proti případné nečinnosti se žalobce mohl bránit příslušnými prostředky. Tvrzení žalobce, že ministerstvo nehodlalo žalobci dlouhodobý pobyt udělit a pouze čekalo na výsledek řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, je pouhá domněnka žalobce, která nemůže nasvědčovat nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Na posouzení věci pak nemá žádný vliv vedení řízení o kasační stížnosti ve věci žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, a to ani kdyby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Žalovaná závěrem navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
10. Podle § 43 odst. ZPC uděluje ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
11. Podle § 46 odst. 1 ZPC platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Podle § 56 odst. 1 písm. l) ZPC přitom ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
12. V projednávané věci žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1, neboť dosud nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Jestliže ministerstvo v průběhu řízení zjistilo, že žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu byla pravomocně zamítnuta, nemělo jinou možnost, než žádost žalobce zamítnout a dlouhodobý pobyt neudělit, neboť žalobce již nesplňoval podmínku dle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC (tj., že o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dosud nebylo rozhodnuto). Rozhodnutí ministerstva i na něj navazující rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu v souladu se zákonem.
13. Případná nečinnost ministerstva, resp. nedodržení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí, nemůže mít na tento závěr žádný vliv. Podle konstantní judikatury totiž průtahy ve správním řízení nezpůsobují nezákonnost následně vydaného správního rozhodnutí (k tomu srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41). Proti nezákonné nečinnosti správního orgánu má účastník správního řízení možnost bránit se podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného orgánu ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud by neuspěl, pak mu ochranu poskytnou soudy ve správním soudnictví na základě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.
14. Sama nečinnost správního orgánu bez ohledu na její důvody a motivy nemá za následek nezákonnost správního rozhodnutí ve věci samé. Není proto ani důvod zabývat se spekulativním tvrzením žalobce, že ministerstvo nehodlalo požadovaný pobyt žalobci udělit a pouze čekalo na výsledek řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu. Pro úplnost soud podotýká, že i kdyby ministerstvo rozhodlo ve věci dříve a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci udělilo, bylo by povinno dlouhodobý pobyt žalobci následně zrušit podle § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. l) ZPC, a to ihned po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu.
15. Ke zcela obecnému tvrzení žalobce, že ministerstvo porušilo většinu základních zásad činnosti správních orgánů, pak může soud rovněž pouze obecně konstatovat, že takové

porušení neshledal. Konečně pro posouzení této věci není relevantní případné řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 10 Azs 273/2022. Podstatné je pouze to, že žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla v době rozhodování žalované pravomocně zamítnuta.

V. Závěr a náklady řízení

16. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Poněvadž soud rozhodl ve věci samé, nezabýval se pro nadbytečnost žádostí žalobce o přiznání odkladného účinku doručenou soudu dne 23. 11. 2023.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu